

PHẦN 9

Vậy là shop thời trang lệ Thuyền đã hoạt động gần một tháng.

Bạch Cúc chắt miệng:

- Mi đúng là tài giỏi.
- Hiếm khi nghe mi khen ta nha.

Gia Huy chen vào:

- Anh nói thiệt ngen. Phải chi Bạch Cúc mà được một nửa của em, anh cũng đỡ khổ.

Bạch Cúc trợn mắt. Cô véo vào hông anh thật mạnh:

- Anh dám nói như vậy hả? Quá đáng!
- Anh nói thật mà em lại nổi giận. Khổ thật.
- Gia Huy! Anh mà còn dám nói nữa thì đừng có trách em đấy.
- Đó, thấy chưa! Đã dữ mà còn thêm cái hung dữ nữa. Ngoài anh ra, chẳng ai dám yêu đâu.
- Trời đất ơi! Anh ăn phải gan hùm hay sao mà dám nói ra mấy câu khó nghe như vậy. Em cho anh một cú đấm bây giờ.

Gia Huy nhăn nhó:

- Lệ Thuyền thấy không? Anh bị ức hiếp thế này mãi thôi.

Thuyền đùa:

- Biết vậy lúc đầu anh còn yêu nó làm gì?
- Anh đâu có biết. Lúc đầu, anh cứ ngỡ mình yêu trúng một cô công chúa. Ai ngờ lại trúng... bà chằn. Anh bị dụ rồi.
- Bây giờ anh bỏ nó vẫn còn kịp mà.
- Anh cũng có suy nghĩ đến rồi, nhưng là khổ nỗi có người cứ đeo theo anh hoài..Anh là ị người tét nên đâu nỡ đối xử tệ như vậy được..

Bạch Cúc mím môi, trừng mắt đủ hiểu. Gia Huy này chán sống rồi chắc. Cô phải cho anh một bài học mới được.

- Đá mạnh vào chân anh, cô vênh mặt: .
- Em cho anh lặp lại một lần nữa đó. Anh dám không?
- Anh chỉ phê bình thẳng thắn thôi mà cũng làm em giận ư?
- Tôi xấu như lời anh nói ư?
- Anh nói vậy là ít rồi đó.
- Anh...

Lệ Thuyên phì cười. Cô lắc đầu:

- Cũng may là có hai người ở đây cãi lộn nên tôi cũng đỡ buồn.
- Sao mi không xử anh ta phụ ta với?
- Ta thấy anh ấy nói đúng mà.
- Hả! Cả mi cũng đứng về phía anh ấy sao?

Gia Huy vênh mặt tự đắc:

- Em thấy chưa? Em không không thắng nổi anh đâu.
- Anh tưởng vậy là hay lắm sao? Đáng ghét!
- Có ai bênh vực em đâu. Em thua anh rồi.
- Xí! Em chẳng cần ai bênh vực hết. Anh chê em chứ gì? Bây giờ em chính thức tuyên bố em "xù" anh.

- Hả! Em dám?
- Sao hông dám.
- Vậy em nhớ những lời mình nói đó. Anh cũng hết xem em là bạn gái luôn.

Bạch Cúc mím môi:

- Anh nhớ đó.
- Ừ! Tại em đòi bỏ anh trước chứ bộ.
- Sao anh không năn ni em?

- Anh không làm chuyện mất mặt đó đâu. Lệ Thuyền đang đứng đây, em thấy không?

Lệ Thuyền chung hứng: .

- Hai người gây nhau, sao lại kéo tôi vào cuộc?

Bạch Cúc liếc Gia Huy:

- Nếu không có mi ở đây thì anh ấy đã xuống nước năn nỉ ta rồi. .

- Trời! Có chuyện này nữa sao?

- Không tin, mi hỏi anh ấy đi.

- Vậy ta về nhà nha. Hai người ở đây gây xong rồi coi tiệm giùm ta luôn.

Gia Huy nhường mắt:

- Ủa! Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau à?

- Ừ! Phải đó.

- Nếu vậy thì anh và Bạch Cúc không cãi nhau nữa. Chúng ta về nhà nấu cơm ăn.

Bạch Cúc đồng tình:

- Ý này hay đó.

Cả ba về nhà. Nhà Lệ Thuyền nằm sát với shop thời trang. Cô chọn địa hình như vậy cho tiện. Nó cũng thuộc địa phận của thành phố nhưng hơi cách xa nhà Vũ Kiệt. Cô mong là anh sẽ không tìm được nơi này.

Nhìn Bạch Cúc và Gia Huy bên nhau mà cô thấy tủi thân. Bạch Cúc và Gia Huy rất hay cãi nhau nhưng cô biết họ chỉ đùa thôi. Đó là cách họ thể hiện tình cảm với nhau.

- Lệ Thuyền Mi đang suy nghĩ gì vậy?

- Ta có nghĩ gì đâu.

- Mi đang nghĩ đến Vũ Kiệt phải không?

Cô thở dài:

- Có nghĩ đến cũng vậy thôi:

- Hay là ta cho anh ấy biết chỗ này ghen.

- Đứng! Mi đừng làm vậy! Ta đến đây cũng vì tránh né anh ấy thôi.

- Ta nghĩ cũng đã đến lúc mi phải suy nghĩ lại. Cả mi và anh ấy chẳng ai là người có lỗi hết. Ta nghĩ cả hai không nên cứ làm khổ nhau như thế.

- Mi không hiểu nổi đâu.

Bạch Cúc lắc đầu:

- Thấy mi cứ như vậy, ta lo lắm.

- Mi không thấy bây giờ ta sống rất thoải mái sao.

- Nhưng còn sau này, khi đưa bé ra đời thì sao? Mi chấp nhận để nó không có cha à?

- Ta sẽ lo cho nó.

- Ai mà không biết mi lo cho nó nhưng đưa bé cần có người cha. Mi sẽ trả lời thế nào khi sau này lớn lên nó hỏi ba nó là ai?

- Nó vốn không có ba mà.

Bạch Cúc chép miệng:

- Mi đừng nghĩ như thế nữa. Vỹ Kiệt lúc nào cũng chờ đợi mi trở lại với anh ấy.

Đâu phải Lê Thuyên không biết chuyện đó nhưng cô không thể quay lại. Sống với anh, cô sẽ rất vui cô biết điều đó. Nhưng còn bà Thu, liệu cô và anh có yên ổn được không? Còn nữa, đứa con trong bụng cô không phải là con của anh. Nếu để anh nhận nó thì thiệt thòi cho anh lắm. Cô biết anh không để tâm đến mấy chuyện đó nhưng cô không thể làm như vậy được. Thôi thì cô cứ sống cuộc sống như vậy là tốt rồi.

Lê Thuyên thở dài:

- Ta hiểu mi muốn tốt cho ta, nhưng nếu thương ta thì từ nay đừng nhắc đến Vỹ Kiệt

Bạch Cúc nhún vai:

- Ta theo ý mi thôi.

Lê Thuyên lảng chuyện:

- Gia Huy đâu rồi?

- Anh ấy đang nấu nướng ở dưới bếp.
- Sao mi lại để anh ấy làm mấy chuyện đó?
- Có gì đâu! Anh ấy có khiếu mà.
- Mi cũng bớt ức hiếp anh ấy đi. Mi đừng quá đáng như vậy.
- Mi đừng có lo. Ta và anh ấy giỡn thôi.
- Giỡn kiểu đó à?

Bạch Cúc gật đầu:

- Ủ!
- Ta bó tay với mi luôn.

Bạch Cúc cười:

- Giỡn như vậy mới vui.

Lệ Thuyền phì cười. Bạch Cúc đúng là Bạch Cúc. Chỉ có Gia Huy mới dám yêu cô thôi.

Vân Mai vô cùng bực bội khi mấy lần diễn gần đây, cô luôn là người đứng chót. Lúc trước thì cô được nâng đỡ, còn bây giờ giám đốc lại đối xử với cô như vậy đây.

Diễn xong, cô đến tìm Trình Nam. Thấy cô, Trình Nam làm mặt nghiêm.

- Có chuyện gì vậy?
- Tôi muốn hỏi vì sao thời gian gần đây tôi chỉ được diễn những sô nhỏ lại còn rất hiếm khi được diễn nữa.
- Cô muốn biết chuyện này thật à?
- Trước đây, tôi chỉ đứng sau Lệ Thuyền thôi. Chị ta không còn làm ở đây thì tôi phải là người thay thế chỗ chị ấy chứ?
- Cô thấy mình có đủ năng lực à?

- Sao lại không?

Trình Nam cười khẩy:

- Bây giờ Lệ Thuyền không còn ở nơi đây nữa. Tôi sẽ cho cô biết sự thật.

- Sự thật gì chứ?

- Cô nghĩ với năng lực của cô mà có thể trở thành người mẫu nổi tiếng được sao?

- Ý anh là sao đây?

- Ngày trước, nếu Lệ Thuyền không nâng đỡ nói giúp thì cô có được những thứ ấy sao?

- Lệ Thuyền?

Trình Nam vô cùng bất bình vì chuyện này

- Lệ Thuyền luôn đứng phía sau để nâng đỡ cô. Vậy mà ở công ty cô luôn đối đầu với cô ấy. Nhiều lần tôi đã muốn cho cô nghỉ việc nhưng Lệ Thuyền can ngăn và nói vào cho cô. Bây giờ cô ấy đã không còn làm ở đây thì tôi chẳng cần nâng đỡ cô làm gì. Tôi để cô diễn với đúng năng lực của cô là may mắn lắm rồi.

Vân Mai hựt hắng. Có chuyện này sao? Lệ Thuyền đã giúp cô ư? Sao chị ấy không nói? Hoá ra cô là kẻ đáng trách xấu xa ư?

Vân Mai buồn giọng:

- Những gì anh nói ra là sự thật sao?

- Tôi nói dối cô để được điều gì.

- Sao trước đây anh không nói sớm giùm tôi?

- Lệ Thuyền cho tôi nói sao? Cô ấy thà để cô gây chuyện chứ vẫn không nói ra.

- Tại sao chị ấy lại như vậy? Lẽ ra chị ấy phải nói ra chứ?

- Nói để được gì chứ? Mà cô có để cho cô ấy cô cơ hội để nói không?

- Tôi...

- Ngoài chuyện gây rắc rối và nhục mạ cô ấy, cô đâu còn biết làm gì nữa.

- Tôi đã biết sai rồi.

- Quá muộn rồi

Vân Mai hồi hận. Cô như muốn khóc.

- Anh có biết bây giờ chị ấy đang ở đâu không?

- Tôi biết nhưng không bao giờ tôi nói cho cô biết.

- Tôi van anh đó. Anh nói cho tôi biết đi.

- Cô có hỏi cũng vô ích. Lệ Thuyên đã quá khổ rồi. Tôi không thể để cô ấy khổ thêm đâu.

Vân Mai khịt mũi:

- Tôi xin anh mà.

- Vô ích thôi Nếu cô muốn biết thì tự đi tìm đi.

- Tôi biết ở đâu mà tìm chứ?

- Đó là việc của cô.

Vân Mai lắc đầu. Cô biết tìm Lệ Thuyên ở đâu bây giờ? Cô sẽ xin lỗi Lệ Thuyên và xin cô một lời tha lỗi.

Buổi tối tại nhà Lệ Thuyên. Trình Nam quan tâm:

- Sắp sinh rồi, em thấy sức khoẻ thế nào Thuyên?

- Em thấy vẫn ổn mà. Em tắm bỏ rất nhiều. Anh an tâm đi.

Trình Nam cười:

- Em biết tự chăm sóc mình là tốt rồi.

- Hi! Em sắp làm mẹ nên phải tập làm người lớn chứ.

- Sắp làm mẹ cảm giác của em thế nào hả Thuyên?

- Nó lạ lắm. Vui và hay hay sao ấy. Em không diễn tả được.

- Thế à?

Thấy anh dường như có tâm sự, Lê Thuyên quan tâm:

- Em xin lỗi!

Trình Nam nhướng mắt:

- Sao tự dưng em lại xin lỗi?

- Vì tất cả

- Anh không hiểu ý em.

- Vì em và đứa con trong bụng mà anh bị mọi người dòm ngó. Họ còn cho đó là con anh. Em thật có lỗi với anh.

- Em cũng biết là anh không quan tâm đến chuyện đó mà Thuyên.

- Nhưng dù sao đi nữa em cũng phải nói tiếng xin lỗi.

- Nếu em xem anh là bạn thì đừng nói mấy lời đó.

Lê Thuyên cảm kích:

- Có được người bạn nhanh là sự may mắn đối với em.

- Sao em cứ nói lời khách sáo hoài vậy Thuyên?

- Ngoài mấy chuyện ra, em không biết phải nói gì với anh nữa.

Trình Nam thở dài:

- Anh hiểu mà.

Nhìn dáng thiếu nǎo của anh mà Lê Thuyên cũng nghe xót xa. Cô biết anh yêu cô rất thật lòng, rất chân tình nhưng cô đâu thể làm gì khác. Cô không thể đến với anh.

Lê Thuyên nắm lấy tay anh, cô trấn an:

- Anh có chuyện muốn nói với em phải không?

Đặt mình lên tay cô, Trình Nam dành cho cô ánh nhìn nồng ảm:

- Mình ra nước ngoài sinh sống nha Thuyên?

Lệ Thuyền bất ngờ trước lời đề nghị của anh. Anh muốn cô đi với anh ư? Cô đâu làm điều đó được. Cô hiểu tình yêu anh nhưng rất tiếc cô không thể đáp lại được.

Lệ Thuyền nhẹ lắc đầu:

- Em không làm điều này được.
- Em cho anh biết lý do đi.
- Em không muốn làm khổ anh. Anh cũng biết em chỉ xem anh là bạn. Nếu sống chung với nhau, em chỉ mang đến sự thiệt thòi cho anh.
- Anh không quan tâm đến điều đó.
- Nhưng em quan tâm. Em biết rõ cuộc sống đó sẽ chẳng có hạnh phúc cho cả hai chúng ta.
- Vậy còn đứa con?
- Em không biết.

Trình Nam cố nói:

- Khi qua bên đó, chúng ta sẽ có một cuộc sống mới. Anh nghĩ em sẽ quên tất cả và sẽ yêu anh còn đứa bé, anh hứa là sẽ xem nó như con ruột của mình.
- Em biết là anh rất tốt với em nhưng em xin lỗi. Em không thể.
- Hãy cho chúng ta một cơ hội đi Thuyền.

Lệ Thuyền tâm sự:

- Em nói thật. Đến giây phút này em vẫn yêu Võ Kiệt và lòng em chỉ có anh ấy thôi.
- Nhưng em và anh ta đã ly hôn. Hơn nữa, anh ta đã mang đến cho em nhiều đau khổ.
- Em biết điều đó. Em cũng không phủ nhận việc em rất hận anh ấy. Nhưng trở trêu thay, càng hận em lại càng nhớ, càng yêu anh ấy hơn.

Trình Nam thở dài:

- Chẳng lẽ em sống thế này mãi sao? Em biết rõ em và Võ Kiệt không thể quay đầu lại mà.
- Em biết điều đó.

- Vậy sao em còn muốn chờ đợi anh ta?

- Em không chờ đợi. Phải! Em còn yêu Vỹ Kiệt nhưng không có nghĩa là em muốn quay lại với anh ấy. Em còn yêu anh ấy nên em không thể chung sống với ai nữa, em sợ mình sẽ mang đến đau khổ cho họ.

- Anh đã bảo là anh không lo điều đó mà.

- Anh rất tốt với em. Em đâu thể để anh khổ vì em.

Trình Nam nhăn trán:

- Anh phải nói thế nào, em mới hiểu được lòng anh hả Thuyên?

- Anh đừng làm em phải khó xử mà.

- Được! Xem như em không vì em đi, vậy còn đứa bé thì sao? Nó cũng cần có cha chứ.

- Em nghĩ nó chỉ có em là đủ.

- Em không thấy như vậy là thiệt thòi cho nó sao?

- Em nghĩ khi hiểu biết, nó sẽ hiểu vì sao mẹ nó phải làm như thế.

Trình Nam cười chua chát:

- Em nghĩ quá đơn giản rồi.

- Em thấy cuộc sống hiện tại của mình đang rất tốt. Em không muốn thay đổi nó.

Trình Nam lắc đầu:

- Vậy là anh tiếp tục thất bại rồi.

- Anh đừng vậy mà! Em tin anh sẽ tìm được một nửa kia tốt hơn em mà.

- Vấn đề quan trọng là anh có thể yêu họ không kia. Chẳng anh cũng như em - sống vì người mình yêu.

- Đừng anh. Em không xứng đáng.

Trình Nam nhún vai:

- Em mặc kệ anh đi.

- Em xin lỗi

- Em đừng nói câu này nữa. Em không đi cùng anh thì anh cũng đi một mình mà. Cũng có thể anh sẽ tìm được đối tượng mới cho mình.

- Nếu được như vậy thì em vui lắm. Em chúc phúc cho anh.

Trình Nam cười buồn:

- Cám ơn em!

- Khi qua bên đó, anh phải liên lạc về đó.

- Anh biết mà.

Lệ Thuyền chợt bị choáng. Cô ôm đầu:

- Sao tự dưng em bị choáng quá.

Trình Nam lo lắng:

- Sao vậy?

Trình Nam bước đến đỡ cô dựa vào xa-lông:

- Em sao vậy Thuyền?

- Em không biết nữa.

- Để anh lấy dầu cho em, hay anh đưa em đến bệnh viện.

- Không cần đâu! Em nghỉ một lát là khoẻ thôi mà.

- Anh thấy em xanh xao lắm.

- Em không sao đâu.

Trình Nam xoa dầu cho cô cũng là lúc Võ Kiệt bước vào. Thấy cảnh đó, anh như nổi điên lên:

- Hai người đang làm gì vậy?

Cả hai giật mình, Trình Nam phân bua:

- Lệ Thuyền bị bệnh nên tôi...

- Bệnh thật hay giả vờ bệnh?

- Anh có cần nổi cáu như vậy không? Sao anh biết chỗ này mà đến đây gây chuyện vậy? - Lệ Thuyền nói một cách khó chịu.

- Em còn dám hỏi.

Quay sang Trình Nam, anh nói vui về lịch sự:

- Anh có thể để tôi và cô ấy nói chuyện riêng một chút được không?

Trình Nam lo lắng:

- Nhưng Lệ Thuyền đang bị bệnh.

- Anh cứ an tâm. Tôi biết chăm sóc cho cô ấy:

- Biết đây là cách đuổi khéo nên Trình Nam lảng lảng ra về. Anh đâu tìm được lý do nào để ở lại. Dù Võ Kiệt không còn là chồng của Lệ Thuyền nhưng anh ấy vẫn chiếm được ưu thế.

Còn lại hai người, Võ Kiệt mặc cho Lệ Thuyền bệnh hoạn, mệt mỏi, anh tuôn một hơi:

- Em nói với anh thế nào đây? Tự dưng em bỏ đi không nói một lời nào? Em có biết anh tìm em khắp nơi không? Mấy tháng nay, anh tưởng chừng mình có thể điên lên được. Anh vừa lo cho em lại vừa lo cho đứa bé. Nếu Bạch Cúc không nói ra chắc anh sẽ điên lên thật đấy. Vậy mà khi đến đây em lại thân mật với Trình Nam. Em cho hắn biết chỗ em ở, vậy mà em lại giấu anh. Em có nghĩ, đến cảm nhận của anh không, Thuyền?

Lệ Thuyền mệt mỏi:

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ. Tôi không muốn nói gì hết. Tôi đang mệt.

- Em có biết khi thấy em và hắn thân mật, anh đã đau đến thế nào không?

- Tôi và anh đâu còn là vợ chồng. Tôi nhắc lại điều này rất nhiều lần rồi mà.

- Em biết rõ anh còn yêu em mà em lại nói như thế ư?

- Anh có yêu tôi hay không cũng thế thôi, chẳng níu kéo được gì cả.

Võ Kiệt lắc đầu:

- Em làm anh đau khổ lắm, em biết không Thuyền?

- Vậy thì anh đừng đến tìm tôi nữa. Anh hãy lo cho cuộc sống mới của mình đi.

Võ Kiệt tự ái tột cùng. Anh cứ nói hết lòng mình cho cô nghe. Thế hết lần này đến lần khác cô làm anh thất vọng. Nếu đã vậy thì anh chẳng cần hạ thấp mình làm gì nữa. Mặc cô, cô đã muốn thì anh chiều.

Vỹ Kiệt lạnh giá?

- Đây là lần sau cùng, anh đến tìm em. Anh sẽ không phiền em nữa đâu.

Lệ Thuyền lén nhìn anh. Cô nhận ra nỗi buồn của anh nhưng cô không thể bật thành tiếng nói rằng cô đã tha thứ cho anh. Cô nghĩ cứ như vậy thì tốt hơn.

Vỹ Kiệt thở dài:

- Em nghỉ ngơi. Anh về.

- Chào anh.

Vỹ Kiệt lăm lăm bước đi. Anh nghĩ có lẽ mình chỉ nên âm thầm đứng phía sau mà chăm sóc cho cô thôi.

Hai tháng sau, Lệ Thuyền xuất viện bên cạnh cô là đứa bé trai kháu khỉnh và bụ bẫm. Nó rất giống Vỹ Kiệt. Lệ Thuyền cũng thấy thế nhưng cô lại cho rằng vì quá nhớ đến anh nên cô mới thấy điều đó. Lòng cô chợt buồn khi không thấy anh đến thăm cô từ lần gặp đó đến nay.

Bạch Cúc hí hửng:

- Bé vào phòng mới nào! Để dì nhờ cô hộ lý khuấy sữa cho con nha.

Lệ Thuyền cười: .

- Nếu người ta không biết mà nhìn vào chắc tưởng Gia Lạc là con mi đó.

- Thì nó là con ta chứ bộ. Mai một nó phải gọi ta là má mi đó. Nếu không gọi ta sẽ đánh đòn.

- Trời! Má mi gì mà hung dữ quá vậy? Gia Huy chen nào.

Lệ Thuyền cũng nói:

- Phải đó . Để con em gọi nó là má mi, em thấy bất an lắm.

Bạch Cúc liếc mắt:

- Gì mà bất an?

- Nếu mi thích trẻ con như vậy sao không tự sinh một đứa đi? Mi và anh Huy cũng nên tính đến chuyện cưới nhau và sinh con đi.

- Thôi? Ta chờ khi nào có người hấp hôn thì ta và anh Huy kết hôn luôn.

Lệ Thuyền nhăn.nhó:

- Con quý! Mi nói gì vậy?

Gia Huy chen vào:

- Bạch Cúc nói em và Vỹ Kiệt đó. Hãy lấy đứa bé là cầu nối đi.

- Bậy bạ không hả! Nếu hai người mà nói chuyện này nữa là em giận đấy.

Bạch Cúc để nào:

- Tại mi không biết đó thôi. Tội nghiệp anh ấy lắm. Lúc mi còn ở bệnh viện, ngày nào anh ấy cũng đến thăm mi nhưng không dám vào sợ mi buồn. Anh ấy chỉ lên nhìn hai mẹ con thôi hà. .

- Mi đừng bịa ra chuyện này mà.

Gia Huy cũng nói:

- Anh có thể làm chứng chuyện này mà.

- Thôi, hai người đừng nói nữa vô ích thôi. Tôi không thay đổi ý định đâu.

- Sao mi cứng đầu quá vậy?

- Ta là vậy đó.

Bạch Cúc nhún vai cô đùa:

- Em lo ta và anh Huy khó mà đến với nhau được rồi.

- Sao vậy?

- Mi đâu chịu...hấp hôn.

- Sao mi lại mang hai chuyện này gộp lại với nhau vậy?

- Ta và anh Huy đã nói với nhau rồi, nếu mi và anh Kiệt vẫn còn chiến tranh lạnh...

- Mi điên quá đi.

- Kê! Điên vậy mới vui. Hạnh phúc của ta phụ thuộc vào mi đấy.

- Quý ơi! Mi điên vừa thôi?

- Ta hông biết. Ta quyết định như vậy rồi.

Quay sang Gia Huy, cô nhăn nhó:

- Anh Huy! Sao anh lại để nó làm vậy. Anh ngăn cản nó đi.
- Chính anh bảo Bạch Cúc làm vậy mà.
- Anh cũng bênh theo nó luôn sao?

Gia Huy chép miệng:

- Vỹ Kiệt là bạn thân của anh. Bạch Cúc là bạn thân của em. Chúng ta đều là người một nhà. Thấy em và Vỹ Kiệt như vậy, anh và Bạch Cúc sao thấy vui được.

- Nhưng cũng đâu cần vì em mà không chịu đám cưới.
- Tụi anh quyết định rồi. Em tính sao thì tính đi.

Lệ Thuyền nhăn nhó:

- Cao anh lại đưa em vào tình cảnh khó xử thế này
- Anh không biết.

Lệ Thuyền liếc mắt:

Hai người đừng hòng dùng cách này để ép buộc em. Nếu hai người đợi được thì cứ đợi. Nhưng em nói trước là em không thay đổi ý định đâu.

Bạch Cúc nhún vai:

- Tùy mi thôi.
- Ta mặc kệ hai người đấy:

Đợi Lệ Thuyền vào trong, Gia Huy nháy mắt với Bạch Cúc:

- Khi nào biết sự thật, cô ấy sẽ trở về với Vỹ Kiệt thôi.
- Đúng vậy.. .

Cả hai cười trong sự vui mừng.

- Mẹ mình đi tìm chị Thuyền đi mẹ.

Bà Thu nhường mày ngạc nhiên:

- Hôm nay con uống lộn thuốc hả?
- Chúng ta đã có lỗi với chị ấy nhiều lắm mẹ ơi. Mình đi tìm chị ấy đi mẹ.

- Con điên sao?

Vân Mai buồn xo:

- Mẹ không biết đâu, con có được vị trí như ngày hôm nay đều là nhờ chị Thuyên nâng đỡ. Nếu không cô chị ấy nói vào giúp con với Trình Nam, thì ngay cả người mẫu con cũng không làm được chứ đừng nói là người mẫu chuyên nghiệp.

- Ai nói với con điều này vậy?

- Là Trình Nam.

- Trời ơi! Con ngốc vừa thôi. Trình Nam và Lệ Thuyên là một phe, dĩ nhiên là hẳn phải nói tốt cho Lệ Thuyên rồi.

- Không đâu! Con biết rõ năng lực của mình mà.

Bà Thu chép miệng:

- Chẳng phải xưa nay con luôn rất tự tin sao?

- Mẹ ơi! Mẹ nghe con nói đi. Chị Thuyên là người tốt.

- Người tốt mà vừa ly dị với chồng đã mang thai đi một người khác à?

- Đó là do chị thụ tinh nhân tạo mà mẹ.

- Nguy biến thôi.

Vân Mai cố nói.

- Mẹ cũng phải biết, nếu chị Thuyên đã có ý đi người nào đó thì tại sao chị lại không ở cùng người đó. mà lại chịu nuôi đứa con một mình. Chị làm vậy là vẫn còn yêu anh Hai rất nhiều.

- Thôi đi! Nó mà yêu thằng Kiệt thì tại sao nó lại chịu ly hôn chứ?

- Không phải do mẹ ép chị ấy làm như vậy sao?

- Ta...

- Nói thẳng ra một chút là mẹ đã ra tay hại chị ấy.

- Con... - Bà Thu trợn mắt - Nó đã nói gì với con mà con lại tin nó dữ vậy?

- Chị ấy chẳng nói gì hết. Nếu con gặp được chị ấy thì tốt rồi. Những chuyện con biết đều do con tự tìm hiểu lấy:

- Có nói gì mẹ cũng chẳng tin nó là người tốt đâu.

- Mẹ hãy nghĩ lại đi! Anh Hai rất yêu chị Thuýên. Anh không chịu cưới Bạch Cúc cũng vì chị Thuýên thôi.

- Mẹ đã buộc Lê Thuýên đi thật xa rồi.

- Nếu họ đã có duyên nợ với nhau thì dù mẹ có bảo chị Thuýên đi đâu thì họ vẫn có thể gặp nhau. Hơn nữa, anh Hai còn có Bạch Cúc là cầu nối cho anh và chị Thuýên.

Bà Thu kinh ngạc:

- Có chuyện này nữa sao?

- Bạch Cúc là bạn thân của Lê Thuýên.

Chị ấy đã có bạn trai là anh Gia Huy. Việc ra nước..ngoài tu nghiệp cũng là do chị ấy bịa ra. Chị Cúc và anh Huy đang cố hết sức hàn gắn tình cảm của anh Hai và chị Thuýên, nhưng chị Hai lại lạnh lùng không chấp nhận.

- Loạn! Loạn hết rồi! Tụi nó dám gạt cả bà bà này sao?

- Họ không gạt mẹ đâu. Họ chỉ không muốn làm mẹ thất vọng.

Ba Thu gạt phăng:

- Mặc kệ chúng nó! Nếu chúng nó không tôn trọng bà già này thì ta sẽ làm dữ hơn nữa.

- Đùng mà mẹ! Mẹ hãy để anh Hai đón chị Thuýên về đây đi:

- Con điên sao? Đón nó về đây để nuôi con giùm người khác à?

- Sao mẹ cứ quan trọng chuyện đó vậy?

Mẹ cứ nghĩ là anh Hai vẫn còn rất yêu chị Thuýên đi.

- Có yêu Cũng đẹp qua một bên. Mẹ sẽ buộc nó cưới Bạch Cúc:

- Trời ơi! Con đã nói là chị Cúc có bạn trai rồi.

- Bạn trai không phải là chồng. Chuyện này không quan trọng.

- Làm như vậy là tội lỗi lắm mẹ ơi.

- Ta mặc kệ!

-Mẹ hãy dừng lại đi!

Bà Thu cắn gạt:

- Con hãy im ngay đi! Mẹ cảm con không được xen vào chuyện này!

Vân Mai cương quyết:

- Con sẽ đi tìm chị Thuýên. Con không để cho chị ấy và anh Hai cách xa nhau nữa.

- Con dám?

- Vì những gì chị Hai đã làm cho con và vì cái gia đình này, con sẽ bất chấp tất cả để chị Hai trở về.

- Mẹ cầm!

- Mẹ có cầm thì con cũng làm. Nếu mẹ là không cho chị ấy về đây thì con sẽ bảo anh hai dọn đến chị Thuýên ở.

- Cái gì?

Bà Thu trừng mắt:

- Cả con cũng chống đối với mẹ ư?

- Con chỉ làm theo những gì con cho là đúng thôi:

Bà Thu lắc đầu:

- Nếu mày đã về phe tụi nó thì tao không cò gì để nói với mày nữa.

Vân Mai dịu giọng:

- Mẹ nên nghĩ lại đi mẹ.

- Không có chuyện này đâu! Mẹ rất ghét Lê Thuýên.

-Tại sao?

- Ngay từ đầu mẹ đã chẳng ưa nó rồi. Cũng tại ba con và Vũ Kiệt cưới nó về đây thôi. Dâu con gì không biết nấu bữa cơm cho nhà chồng, lại còn hay bướng bỉnh. Nhất là cứ chống đối không chịu sinh con.

- Con cũng tệ như chị ấy thôi, chẳng lẽ mẹ cũng ghét luôn con ư?

- Con đừng gộp vào mà nói như thế.

- Con nghĩ anh hai đã chọn đúng người rồi đó mẹ. Không phải dễ kiếm được một cô vợ như chị Thuýên đâu. Mẹ suy nghĩ lại đi. Con đi tìm chị ấy đây. Con nghe nói chị ấy đã sinh con rồi.

Sinh con ư? Phải chi đưa cháu đó là cốt nhục của Vỹ Kiệt thì bà sẵn sàng bỏ qua tất cả. Nghĩ lại, bà thấy mình cũng có phần quá đáng. Nhưng nếu Lê Thuýên đã có con với một người khác thì bà cương quyết không để Lê Thuýên về căn nhà này đâu.